

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	III Ka 417/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 23 kwietnia 2021 roku w sprawie II K 658/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia , mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegający na przyjęciu przez sąd I instancji , iż oskarżony P. B. był przed pomieszczeniem ,a następnie w pomieszczeniu do którego dokonano	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>włamania i włamania tego dokonał , podczas gdy uważna analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego powinna prowadzić do konkluzji , iż oskarżonego P. B. nie było ani przed pomieszczeniem do którego dokonano włamania , ani w pomieszczeniu do którego dokonano włamania ,ani też że włamania tego oskarżony nie dokonał.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut chybiony. Istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się tylko na odmiennej ocenie materiału dowodowego i polegać na forsowaniu własnego poglądu na tę kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut , należy wskazać , jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności)z treścią dowodu , zasad logiki (błędność rozumowania i wnioskowania)</p>				

czy sprzeczności
(bądź nie)
z doświadczeniem
życiowym lub
wskazaniami wiedzy
dopuścił się w
dokonanej przez
siebie ocenie
dowodów sąd I
instancji (wyrok
SA w Katowicach z
dnia 25 listopada
2016 roku , II
AKa 398/16, L.).
Samo zanegowanie
trafności ustaleń
sądu orzekającego
poprzez wyrażenie
tylko odmiennego
poglądu w tej
materii nie jest
wystarczające do
wnioskowania o
dopuszczeniu się
przez ten sąd
błędu w ustaleniach
faktycznych (wyrok
SA w Gdańsku z
dnia 28 grudnia
2016 roku ,II AKa
358/16 , L.).Wbrew
twierdzeniom
apelacji sąd I
instancji trafnie
uznał , że oskarżony
wyczerpał swoim
zachowaniem
znamiona
występków z art.
279§ 1 kk. w zw. z
art. 279§1 kk. w zw.
z art 13§1 kk w zb. z
art 288§1 kk. w zw.
z art11§2 kk w zw. z
art 64§1 kk. Obrońca
oskarżonego nie
zgadzając się w
środku
odwoławczym z
tym ustaleniem

podniósł , iż nie przemawia za tym zgromadzony w sprawie materiał dowodowy.

Odnosząc się do podniesionego zarzutu apelacji wskazać należy , że Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku podał , dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego i swoje stanowisko w tej kwestii

przekonywująco i należycie uzasadnił.

Odnosił się również szczegółowo do zeznań świadka F. L. z postępowania przygotowawczego i poddał je wnikliwej analizie , wskazując w szczególności na ich konsekwentny charakter oraz to ,iż w/w rozpoznał oskarżonego w trakcie okazania wizerunków na tablicy poglądowej.

To samo sąd orzekający uczynił w stosunku do zeznań tego świadka , jakie składał on przed sądem na rozprawie w dniu 9 kwietnia 2021 roku i trafnie je ocenił, a przedstawiona w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku

argumentacja w tym zakresie jest w ocenie sądu odwoławczego logiczna i przekonująca, nie ma więc potrzeby jej powielania. Należy jedynie dodać, że prezentowane przez skarżącego stanowisko dowodzi jedynie braku akceptacji dla wywodów sądu I instancji i w niezwykle lakonicznym uzasadnieniu w tym zakresie w zasadzie polemizuje jedynie z ustaleniami sądu meriti. W szczególności, obrońca oskarżonego przemilcza oraz instrumentalnie omija zupełnie kluczowy w sprawie aspekt nagłej zmiany treści dotychczasowych zeznań przez świadka F. L. i w żaden sposób nie odnosi się do tego, iż oskarżony zaprzeczał w ogóle jakimkolwiek wcześniejszym kontaktom z tym świadkiem, a tym samym ich bliższej znajomości. Tymczasem w/w na rozprawie utrzymywał, że mieli oni pokłócić się o dziewczynę o

imieniu W. jeszcze przed przedmiotowym zdarzeniem i dlatego pomówił on P. B. o udział w tym włamaniu.

Reasumując Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił więc wszystkie zebrane w sprawie dowody i na tej podstawie poczynił trafne ustalenia faktyczne. Nie wykraczają one poza granice swobodnej oceny dowodów , która to ocena nie wykazała istotnych błędów natury faktycznej i logicznej , zgodna była ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. W uzasadnieniu sąd wskazał jakie fakty uznał za ustalone , na czym oparł poszczególne ustalenia ,a następnie wyprowadził z dokonanych ustaleń prawidłowe wnioski w zakresie sprawstwa oskarżonego i wymierzonej mu kary.

Wniosek

O zmianę
zaskarżonego

zasadny

<p>orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Kontrola instancyjna nie wykazała, aby sąd I instancji dopuścił się uchybień wskazanych w apelacji obrońcy oskarżonego. Wobec bezzasadności więc podniesionego zarzutu apelacyjnego nie zasługiwał też na uwzględnienie wniosek obrońcy oskarżonego o jego uniewinnienie.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Rażącej obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 2§1 pkt 1 i § 2 kpk i art 4 kpk i art 5§1 i § 2 kpk oraz art. 7 kpk przez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez nieobiektywne</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>uznanie , że pomówienia F. L. są wystarczającym dowodem winy P. B. , podczas , gdy nie stanowią one dowodu pełnowartościowego, zostały złożone w gniewie F. L. w stosunku do P. B. , zostały następnie odwołane na rozprawie w dniu 9 kwietnia 2021 roku i nie znajdują potwierdzenia w innych dowodach , co doprowadziło do skazania osoby niewinnej oraz poprzez bezpodstawne nie danie wiary wyjaśnieniom oskarżonego , że nie brał udziału w zarzucanym włamaniu co doprowadziło do skazania osoby niewinnej.</p>			
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Sąd odwoławczy stwierdza, że sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zebranych w sprawie dowodów, relevantnych dla finalnego rozstrzygnięcia. W szczególności Sąd</p>				

orzekający nie przekroczył granicy zagwarantowanej mu w przepisie art.7 kpk swobodnej oceny dowodów. Przeprowadził na rozprawie wszystkie dostępne dowody , wskazując jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione oraz podał na jakich oparł się dowodach. Poczynione ustalenia faktyczne , niewątpliwie mają walor prawdziwych ,a przez to zgodnych z wymogiem wynikającym z przepisu art. 2§ 2 kpk. Co do zarzutu obrazy prawa procesowego w zakresie reguł z art. 4 i 7 kpk , które to podstawy dawały też skarżącemu asumpt do powoływania się na błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku , stwierdzić należy , że sąd I instancji nie dopuścił się wskazanych uchybień procesowych przy dokonywaniu oceny dowodów. Zasada obiektywizmu z art. 4 kpk obliguje do uwzględnienia okoliczności przemawiających na

korzyść jak i niekorzyść oskarżonego. Zasada z art. 7 kpk dotyczy konieczności dokonywania przez sąd swobodnej, a nie dowolnej oceny dowodów.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy trzeba stwierdzić, że analiza dowodów osobowych tj. wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków i rzeczowych - skutkująca zakwalifikowaniem zachowania P. B. z art. 279§ 1 kk. w zw. z art. 279§1 kk. w zw. z art 13§1 kk w zb. z art 288§1 kk. w zw. z art11§2 kk w zw. z art 64§1 kk. - nie ma znamion ani pobieżnej, ani niezgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Wystarczy odesłać autora apelacji do uzasadnienia pisemnego, które w uporządkowany sposób zawiera wyczerpującą analizę dowodów z zachowaniem zasad z art. 4 kpk i art. 7 kpk. Trzeba zarazem podkreślić,

że zawartość treściowa apelacji nie wykracza poza ramy polemiki ze stanowiskiem zaprezentowanym przez sąd meriti. Skarżący bowiem kwestionując założenia dowodowe przyjęte przez sąd orzekający sam potraktował w istocie ujawnione w toku procesu dowody w sposób subiektywny, selektywny i dowolny nie wskazując przy tym na tyle przekonujących argumentów, które mogłyby zdezawuować ocenę przyjętą przez sąd I instancji, a w szczególności dokładną i gruntowną analizę zeznań świadka F. L.. W tym miejscu podkreślić też należy, iż nie istnieje żadna reguła dowodowa, która uzasadniałaby pogląd, że zeznania określonego (jednego) świadka lub wyjaśnienia jednego oskarżonego nie mogą stanowić samodzielnej podstawy ustaleń faktycznych i muszą znajdować potwierdzenie w innych dowodach

(zob. pod. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 września 2015 r. II AKa 233/15 LEX nr 1814942). W orzecznictwie nie jest kwestionowany pogląd, iż zeznania jedyne go świadka (zwykłego, koronnego czy podejrzanego, oskarżonego) mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych, jeśli tylko pozostają w zgodzie z regułami poprawnej oceny dowodów (zob. tak m.in. SA we W. w wyroku z 2015-05-14 II AKa 58/15 LEX nr 1798755). Takie też cechy zgodności posiadają zeznania F. L. jakie składał trzykrotnie w toku dochodzenia. Z kolei również sam udział w/w w przestępczym charakterze nie dyskwalifikuje jego zeznań, jako że świadek temu nie zaprzeczał, a zarazem ujawnił przy tym szczegóły dotyczące także innych przestępstw jakich się on już sam dopuścił. Ponadto, jak zauważa się w orzecznictwie, choć nie da się wykluczyć, że osoby współpracujące w postępowaniu z organami ścigania (tzw. przestępcy

skruszeni) traktują swe wypowiedzi instrumentalnie, to nie sposób sformułować wobec nich generalnego nakazu nieufności z tego tylko powodu, że zeznają w specyficznej sytuacji procesowej i uzyskują profity za wyjawienie działalności przestępczej własnej i innych osób. (zob. pod. SA w K. w wyroku z 2015-06-03 II AKa 93/15 KZS 2015/6/69). Sposób składania zeznań w postępowaniu przygotowawczym i treść wypowiedzi F. L. wskazuje, iż świadek swoich wypowiedzi nie traktował wówczas instrumentalnie, a odpowiedzialnie, a na co również trafnie wskazał sąd I instancji w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Poza tym na udział P. B. w przestępczym procederze F. L. wskazywał od razu po swoim zatrzymaniu przez policję i już wówczas mógł on przewidywać, iż znajdując się w takiej sytuacji procesowej jego wypowiedzi

będą podważane przez w/w czy jego obrońcę i bezpodstawne pomówienie może zostać podważone, a on z tego powodu utraci możliwość łagodniejszego potraktowania. Zatem nie sposób podzielić też skarżącego o tym, iż pomówienia P. B. są nieprawdziwe i są swoistą zemstą za rzekomą kłótnię o dziewczynę, co miało być według w/w przyczyną ich konfliktu. Podjęte przez autora apelacji dyskredytowanie zeznań tego świadka było więc nieuprawnione, gdyż wbrew stanowisku skarżącego nie znajdowało jakiegokolwiek wsparcia zarówno w osobowym jak i rzeczowym materiale dowodowym zebrany w sprawie.

Poza tym kontrola instancyjna oceny dowodów, pod kątem naruszenia zasady z art. 7 k.p.k. nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością przesłuchania,

sprowadza się
natomiast do
sprawdzenia, czy
ocena ta nie
wykazuje błędów
natury faktycznej
(niezgodności z
treścią dowodu,
pominięcia pewnych
dowodów) lub
logicznej (błędności
rozumowania i
wnioskowania) albo
czy nie jest
sprzeczna z
doświadczeniem
życiowym lub
wskazaniami wiedzy
(por. wyrok SA
w Białymstoku z
dnia 1 marca 2018
r., II AKa 6/18,
LEX nr 2487671).
Zarzut obrazy art. 7
k.p.k. nie może się
ograniczać jedynie
do wskazania
wadliwości
sędziowskiego
przekonania o
wiarygodności
jednych, a
niewiarygodności
innych źródeł czy
środków
dowodowych.
Skarżący powinien
wykazywać
konkretne błędy w
samym sposobie
dochodzenia do
określonych ocen,
przemawiające w
zasadniczy sposób
przeciwko
dokonanemu
rozstrzygnięciu. W
grę może wchodzić
np. pominięcie
istotnych środków

dowodowych,
niedostrzeżenie
ważnych
rozbieżności,
uchylenie się od
oceny
wewnętrznych, czy
wzajemnych
sprzeczności. Bez
wykazania, że ocena
dowodów wyrażona
przez sąd orzekający
jest sprzeczna z
zasadami logiki
i doświadczeniem
życiowym, żadna ze
stron procesowych
nie uzyskuje
uprawnienia do
podważania
stanowiska sądu
(wyrok SA w
Warszawie z dnia
2 lutego 2018 r.,
II AKa 106/17,
LEX nr 2452284).
Mając powyższe
okoliczności na
uwadze sąd I
instancji trafnie
uznał więc, iż
oskarżony swoim
zachowaniem
wyczerpał znamiona
zarzucanego mu
przestępstwa. Taka
jest bowiem
wymowa
przeprowadzonych
dowodów w sprawie,
a dokonane przez
sąd meriti
rozumowanie nie
wykazuje
mankamentów
logicznych. Jest
poprawne także z
życiowego punktu
widzenia.

Z kolei przepisy art. 5 §2 kpk i art. 7 kpk mają charakter rozłączny. Gdy sąd przeprowadzi postępowanie w sposób pełny i kompletny oraz podda zebrane dowody ocenie spełniającej rygory art. 7 kpk , to zastosowanie zasady z art5§2 kpk nastąpi wówczas , gdy tak przeprowadzona ocena dowodów potwierdzi istnienie wciąż niedających się – w oparciu o nią – usunąć wątpliwości.

Stawianie zarzutów dotyczących obu przepisów jest błędne , z uwagi na ich wykluczający się charakter (patrz wyrok SA w Warszawie z dnia 3 lipca 2018 roku , II AKa k63/18 , LEX nr 2529231). Z kolei , aby mogło dojść do naruszenia art. 5§2 kpk konieczne jest wystąpienie niedających się usunąć wątpliwości ,a następnie ich rozstrzygnięcie inaczej niż na korzyść oskarżonego (patrz wyrok SA w Katowicach z dnia 23 lutego 2018 , II AKa 525/17 , LEX nr 2500106) ,a

taka sytuacja w niniejszej sprawie nie nastąpiła. Jeżeli natomiast z materiału dowodowego sprawy wynikają różne wersje wydarzeń, to nie jest to równoznaczne z istnieniem niedających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5§2 kpk, bo w takim wypadku sąd orzekający zobowiązany jest do dokonania ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i dopiero wówczas, gdy wątpliwości nie zostaną usunięte, należy tłumaczyć je na korzyść oskarżonego. (patrz także wyrok SN z 11.10.2002 r. (...) 251/01 Prok. i Pr.-wkl. (...), poz.5, LEX nr 56836; wyrok SA w Katowicach z 5.04.2007r. II Aka 30/07, KZS 2007/11, poz.50, LEX nr 312473). Za nieuprawniony w niniejszej sprawie należy więc uznać zarzut obrazy art.5§2 kpk, podnoszący wątpliwości samej strony co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa. Dla oceny, czy został naruszony zakaz in

<p>dubio pro reo nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości, zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości, co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien powziąć.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Kontrola instancyjna nie wykazała, aby sąd I instancji dopuścił się uchybień wskazanych w</p>			

<p>apelacji obrońcy oskarżonego. Wobec bezzasadności więc podniesionego zarzutu apelacyjnego nie zasługiwał też na uwzględnienie wniosek obrońcy oskarżonego o jego uniewinnienie.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Na podstawie art. 437§ 1 kpk wyrok sądu I instancji utrzymany w mocy w całości.</p>		

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
Uznanie apelacji za niezasadną. Omówiono w pkt 3.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

II	<p>Podstawa rozstrzygnięcia §17 ust 2 pkt 4 w zw. § 4 ust 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.</p>	
III	<p>Podstawa rozstrzygnięcia art. 624§ 1kpk w zw. z art. 634 kpk. Oskarżony odbywa karę pozbawienia wolności i nie ma żadnego majątku , w związku z czym poniesienie przez w/ w kosztów sądowych nawet w niewielkiej wysokości byłoby dla nie zbyt uciążliwe.</p>	
7. PODPIS		
SSO Patryk Pietrzak		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego.	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Kaliszu w sprawie II K 658/20 z dnia 23 kwietnia 2021 roku	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana